

Predgovor

Dr. Annie Kagan,

avtorica mednarodne prodajne uspešnice

Posmrtno življenje Billyja Fingersa:

kako mi je poredni brat dokazal,

da obstaja življenje po smrti

✓
Ze od nekdaj imam rada živali: mačke, pse, slone, konje, tigre ... Razen kač, ki mi nikoli niso bile prav pri srcu. Pred nekaj leti sem se udeležila predavanja neke komunikatorke z živalmi. Priznati moram, da nisem vedela, kaj komunikacija z živalmi sploh je, vendar me je tema pritegnila. Pokazala nam je različne fotografije živali, s katerimi se je sporazumevala: slona, ki se je priklonil in se dotaknil njene glave; konj, ki so jo poljubljali po obrazu; tjulnja, ki ji je ležal v naročju na plaži v Kaliforniji. Vse to je name naredilo močan vtis.

Ko je imel moj maček Johnny Angel težave, sem se odločila, da poiščem komunikatorja z živalmi.

Prijateljica mi je priporočila Karen Anderson, saj je bila navdušena nad njenim delom. Ko sem jo poklicala, da se dogovoriva za srečanje, me je vprašala, ali sem jaz tista Annie Kagan, ki je napisala knjigo *Posmrtno življenje Billyja Fingersa: kako mi je poredni brat dokazal, da obstaja življenje po smrti*.

Ko sem ji odgovorila, da sem, mi je navdušeno povedala, da je moja knjiga ena njenih najljubših. Povedala mi je tudi, da verjame, da naši pokojni ljubljani prebivajo v onstranstvu in nam pošiljajo znamenja, s katerimi nam sporočajo, da so še vedno tu ter da bodo nadaljevali svojo pot, dokler se ponovno ne snidemo. Karen je bila zgodba zelo všeč. Še posebej tisti del, v katerem opisujem, kako sem dvomila, da je moj pokojni brat Billy v onstranstvu resničen in da ni zgolj plod moje domišljije, čeprav mi je nenehno pošiljal znamenja in sporočila, ki so bila tako točna, tako neverjetna, da so trdno dokazovala njegov obstoj. Tudi ko trmasto nisem hotela verjeti, mi je Billy pokazal, da je popotovanje v onstranstvo, na katero me je popeljal, resnično. Zares smo večna božanska bitja.

Karen mi je tudi zaupala, da se lahko pogovarja z živalmi, ki so že prešle v onstranstvo. To se mi ni zdelo nemogoče, saj verjamem, da so naši domači ljubljenci duše, ki jih bomo ponovno srečali v posmrtnem življenju.

Moje srečanje s Karen je bilo v marsikaterem nepredvidljivem pogledu izjemno. Predala mi je sporočila, ki so lahko prihajala le od Johnnija Angela, saj mi je povedala stvari, ki sva jih razumela samo jaz in moj maček. Zdelo se mi je, kot da se Johnny pogovarja z mano. Že po nekaj minutah so me oblile solze. Karen ni v celoti razumela pomena sporočil, ki mi jih je predala, jaz pa sem ga. Z njeno pomočjo sem dojela, da se je Johnny počutil manj pomembnega od drugih dveh mačk, ki sem ju posvojila pred njim. Ko sem razumela, kaj čuti, sva hitro rešila najino zagato.

Po srečanju me je Karen vprašala, ali bi želela prebrati njeno knjigo *Čudovito posmrtno življenje živali*. Ker mi je bila

v veliko pomoč pri reševanju težav z mojim muckom, sem seveda sprejela njeno povabilo. Takrat še nisem vedela, da me čaka prijetno presenečenje. Njena navdihujoča knjiga kar kipi od neverjetnih zgodb – od ganljivega opisa njenega srečanja z golobom, fascinantnega prikaza življenjske poti, ki jo je pripeljala do tega, da je postala komunikatorka z živalmi in spiritistični medij, do neprecenljivih spoznanj o naših domačih ljubljenceh.

Karen vam bo odnose z vašimi ljubljenci – bodisi živimi bodisi preminulimi – prikazala v popolnoma novi luči!

Predgovor

Dr. Patricie Carrington,

pridružena profesorica, Oddelek za psihiatrijo

Medicinske fakultete Robert Wood Johnson,

Univerza Rutgers, Piscataway, New Jersey,

avtorica knjige The Secret Inner Life of Pets

V zadnjem času lahko v zraku čutimo nekakšno naelektrenost, ki je odraz sprememb, značilnih za to obdobje. Zdi se, da smo postali bolj odprti za vplive nevidnih sil, ki oblikujejo naše življenje.

To spremembo še predobro poznam, saj sem bila dolgo podvržena omejenemu načinu razmišljanja, ki je temeljil na preprostem prepričanju: »Česar ne vidiš, ne obstaja.« Znanost, tudi psihologija, ki sem jo študirala, je dolgo sledila temu načelu.

A vse bolj postaja očitno, da se to razmišljanje spreminja. Sama vidim, da nisem več tista previdna in »stvarna« oseba, kakršna sem bila v času, ko sem predavala na Univerzi Princeton, kjer sem trmasto delovala kot neomajna znanstvenica. V resnici sem bila že takrat več kot samo to. Ta prelomni trenutek je prišel na veliki petek leta 2015, ko je umrl moj maček Dandy.

Dandy zame simbolizira številne druge živali, ki nosijo

globoko znanje. Prav on me je popeljal v svet Karen Anderson, kjer sem odkrila edinstveno komunikacijo z živalmi, in zaradi njega sem napisala knjigo o skrivnostnem notranjem življenju naših domačih ljubljencev.

Po poklicu sem klinična psihologinja in avtorica knjig, vendar bi me lahko opisali tudi kot inovatorko. Vedno me je zanimalo vse, kar presega ustaljene načine razmišljanja. Z veseljem raziskujem nove poti in iščem nove meje. Zanimivo pa je, kako se je v zadnjih letih tudi moj osebni pogled na svet razširil. Ali okrog sebe res zaznavamo nekaj novega?

Prepričana sem, da je tako. In v mnogih primerih se zdi, da se v tem novem odraža modrost naših domačih ljubljencev. Včasih se zdi, da imajo te živali v našem življenju bistveno pomembnejšo vlogo, kot smo si doslej predstavljali.

So v nekem pogledu morda naši varuhi? Ali prihajajo iz druge dimenzije, da bi nam na edinstven način odprle srca? Te možnosti so popolnoma resnične.

Kot psihologinja že dolgo raziskujem edinstveno vez med človekom in udomačenimi živalmi – eno najstarejših vezi, ki jih poznamo. Čeprav ljudje to le s težavo priznavamo, imajo naši živalski sopotniki v našem življenju tako zelo pomembno mesto, da je njihova izguba pogosto prav tako boleča kot izguba ljubljene osebe.

ZAKAJ JE TAKO?

Prepričana sem, da je eden od razlogov zbirka izkušenj, uko-reninjena v naših genih – tako rekoč spomin duše. Te izkušnje morda izvirajo še iz tistih časov, ko smo bili ljudje tako preprosti, iskreni in pristni, kot so danes naši domači ljubljenci. Čeprav tega ne priznavamo odkrito, v številnih pogledih

predstavljajo »boljšo« plat nas samih – pristno, preprosto, čisto in jasno, ki jo globoko spoštujemo in po kateri hrepenimo. Njihova nedolžnost ter preprosta in ljubeča narava sta tisti lastnosti, ki ju občudujemo in ju le s težavo najdemo pri ljudeh, ki jim niti ne zaupamo tako zlahka, kot zaupamo živalim. Za dušo živali je značilna čistost, ki se zdi v človeškem svetu skoraj nedosegljiva.

Preprosto dejstvo je, da bolj zaupamo ljubezni, ki nam jo izkazujejo živali, kot tisti, ki nam jo izkazujejo ljudje. Zaupamo v njihovo čistost in o njej ne dvomimo.

Pravzaprav bi se od živali lahko veliko naučili. Koliko ljudi poznate, ki znajo odpustiti tako kot živali? Kdo izmed nas je lahko tako zvest, kot znajo biti živali? Kdo od nas je zmožen druge razbremeniti bremena hinavščine, ki je v človeškem svetu vseprisotna, vendar v živalskem svetu sploh ne obstaja?

Najnovejša knjiga Karen Anderson, *Čudovito posmrtno življenje živali*, vsebuje zanimive informacije in prinaša neverjetne vpoglede v povsem drugačen svet. Na nov način osvetljuje življenje po smrti, kar nas spodbuja, da začnemo drugače gledati na svoje lastno življenje v tem svetu. Prepričana sem, da boste ob branju zgodb v tej knjigi ne le uživali, ampak vam bodo odprle oči.

UVOD

Dobrodošli v moj svet

Ali mi je preminuli pes res pravkar sporočil, kaj je zajtrkovala njegova lastnica? Ali mi lahko nedavno poginuli pes res pove, da ima njegova lastnica morda smrtno nevarno bolezen? Ali lahko poginula mačka navede dovolj dokazov, da razjasnim umor?

Vau! Zveni noro, kajne? Če tega ne bi doživela na svoji koži, bi tudi sama mislila, da je tisti, ki to pripoveduje, izgubil stik z realnostjo. A ker sem vse to doživela, čutim odgovornost, da pojasnim, kako in zakaj se je zgodilo. Te zgodbe – in še mnoge druge – bom delila z vami, ko bomo skupaj raziskovali meje fizičnega sveta, v katerem živimo, in onstranstva, kjer prebivajo duše naših preminulih domačih ljubljencev.

Dobrodošli v moj svet – kjer se prepletajo zapleteni, več-dimenzionalni svetovi živali, njihove energije, smrt, umiranje in nazadnje posmrtno življenje. Na tem potovanju vam bom razkrila drobce svojega dela in življenja. Ob tem ne smemo pozabiti, da svoje stroke ne obvladam nič kaj bolj kot vse druge osebe s parapsihološkimi zmožnostmi, lahko pa ponudim trdne dokaze, ki potrjujejo resničnost mojih izkušenj. V tej knjigi pa ne boste našli znanstvenih dokazov,

ki bi zadovoljili skeptike – to ni knjiga, ki bi nastala v okolju sterilnega laboratorija. Prav tako ne bo zadovoljila cinikov, čeprav v njej navajam svoje dokaze, ki sem jih v dveh desetletjih sama izkusila in zbrala pri delu z več tisoč strankami.

ZAKAJ SE ŽELIMO SPORAZUMEVATI S PREMINULIMI DOMAČIMI LJUBLJENČKI?

Čeprav vaši domači ljubljenci niso več z vami v fizičnem svetu, ste zanje še vedno najpomembnejša oseba. Ne spomnim se nobenega razloga, zakaj se ne bi želeli sporazumevati z njimi tudi po njihovi smrti. Razlogi za takšno povezovanje so tako edinstveni, kot smo edinstveni mi sami, vendar je nekaj najpogostejših, ki so skupni številnim ljudem.

Predvsem si želimo vedeti, da so naši domači ljubljenci v onstranstvu na varnem, da jih nič ne boli in da so morda celo z našimi bližnjimi, ki so že preminili. Želimo si, da vedo, kako zelo jih imamo radi in kako jih pogrešamo. Včasih si želimo potrditve, da smo zanje v času njihovega življenja storili vse, kar smo lahko, da bi se počutili dobro, zlasti kadar njihov odhod ni bil miren ali pričakovan. Osrečevali so nas, bili so naši zvesti spremljevalci; z njimi smo delili številne neprecenljive trenutke. Zato čutimo željo, da se jim zahvalimo in poglobimo vez z njimi. Z nami so preživeli tako dobre kot slabe čase. Vedno so bili veseli, da nas vidijo, in so si želeli naše pozornosti. Naša vez z njimi je bila tako močna, da čutimo dolžnost, da bi poskrbeli za njihovo blaginjo tudi onkraj meja fizičnega sveta. V povezovanju z njimi po smrti ne iščemo le tolažbe, ampak tudi način, kako se jim pokloniti in obuditi spomin na dragoceni čas, ki smo ga preživeli skupaj.

NI NAKLJUČJE, DA DANES BERETE TO KNJIGO

Naše preminule živali nas vodijo k ljudem, situacijam in spoznanjem, iz katerih se lahko največ naučimo. Če držite to knjigo v rokah, sem prepričana, da doživljate duhovno prebujanje. Hrepenite po znanju in odgovorih o tem, kako naši živalski ljubljenci doživljajo posmrtno življenje. Ko se podamo na pot iskanja odgovorov, želja po razumevanju samo narašča, vsak nov uvid pa nas vodi naprej.

Vsaj pri meni je bilo tako. Več ko sem se naučila, bolj me je prežemala radovednost. Obstaja velika verjetnost, da so vas vaši preminuli domači ljubljenci usmerili na to pot in celo do te knjige. Oni vedo, da vam lahko pomagam razumeti, kaj se zgodi, ko umrejo in zapustijo svoje fizično telo. Vaše preminule živali in ljudje pa tudi vedo, da vam lahko prenesem njihova sporočila ter vam potrdim, da njihova energija tudi po smrti še naprej obstaja.

Odkar sem pred dvema desetletjema začela to pot, je sporazumevanje z dušami oziroma duhovi živali v naši družbi postalo bolj sprejemljivo. Morda zato, ker mnogi upajo, da bodo njihovi domači ljubljenci tudi po smrti ostali ob njih. Ali pa zato, ker nas je vedno več takih, ki se lahko sporazumevamo z onstranstvom, kjer prebivajo tudi naše preminule živali.

Svetujem vam, da zberete čim več informacij, tako od mene kot tudi iz drugih zanesljivih virov. Osredotočite se na tisto, kar odzvanja v vas in pritegne vašo pozornost, drugo pa pustite ob strani. Za vsakogar je pot nekoliko drugačna. Nihče ne pozna vseh odgovorov. Če pa kdo trdi, da jih, mu brez obotavljanja obrnite hrbet in kar se da hitro zbežite proč.

NAJ BODO ŽIVALI NAŠI VODNIKI IZ ONSTRANSTVA

Upam, da vam bom ob branju te knjige pomagala približati idejo, da je obstoj živali v posmrtnem življenju resničen. Morda že zdaj verjamete, da se posmrtno življenje nadaljuje v nebesih. Če je tako, bodo zgodbe v tej knjigi potrdile številne predstave, ki jih imate o večnosti. Če pa v posmrtno življenje ne verjamete ali ste negotovi, upam, da vas bom blago spodbudila – ali celo potisnila iz območja udobja –, da začnete razmišljati o tem, kaj se zgodi, ko naši domači ljubljenci umrejo.

V tej knjigi sem zbrala nekaj najbolj nepozabnih in navdihujočih trenutkov, ki sem jih doživela med svojimi seansami v zadnjih dveh desetletjih. Upam, da vam bo to odprlo vpogled v skrivnosti in odpravilo strah ter žalost ob izgubi vaših zvestih spremljevalcev.

Opisujem tudi svoje otroštvo in delo pri policiji ter kako so me življenjske sile usmerile na edinstveno pot raziskovanja parapsiholoških zaznav. Morda boste v mojih zgodbah prepoznali podobnosti s svojimi izkušnjami, kar vam bo lahko v pomoč, da boste jasneje zagledali svoj življenjski namen.

Zaradi zaščite zasebnosti sem v skoraj vseh zgodbah spremenila imena, dogodki in sporočila pa so ostali nespremenjeni. Čeprav vas bo morda zamikalo, da bi katero poglavje preskočili, priporočam, da knjigo preberete od začetka do konca. Poglavja si sledijo smiselno in se medsebojno dopolnjujejo, vsaka izkušnja pa je v knjigo umeščena s posebnim strateškim namenom. S preskakovanjem poglavij boste morda spregledali ključne informacije. Ko boste knjigo prebrali v vrstnem redu, kot je napisana, boste dobili najizčrpnjši

vpogled v to, kaj domači ljubljenci doživljajo v onstranstvu. Teh zgodb vam ne podajam kot nekaj splošno veljavnega. Vsaka žival in vsaka okoliščina sta edinstveni.

Če ste se ob izgubi ljubljenega živalskega sopotnika znašli v breznu obupa, iskreno upam, da bodo zgodbe v tej knjigi osvetlile prostor v vašem srcu, ki vam lahko pomaga najti pot do ozdravitve. Zaslužite si srečno in radostno življenje v zavedanju, da so vaši preminuli domači ljubljenci še vedno povezani z vami.

V zadnjem delu knjige predstavljam orodja, ki vam lahko pomagajo pri spoprijemanju z bolečino in omilijo vašo žalost. Verjetno se strinjate z mano, da bi bili kljub bolečini, ki jo doživimo ob izgubi, pripravljeni vse doživeti znova.

Ko pogledam nazaj na edinstveno pot, ki sem jo prehodila, je jasno, da se nobeno od teh neverjetnih doživetij ne bi zgodilo, če ne bi razvila svojih talentov. Ena sama odločitev me je katapultirala v novo življenjsko obdobje, polno ljubezni, ozdravitve in radosti. Svojim darovom sem rekla da.

DAR

Vsi se rodimo s kako posebno nadarjenostjo. Na ta svet pridemo z darom, ki nam je bil dan od Boga, našega Stvarnika, in se skriva globoko v naši duši. Prepričana sem, da je naš glavni življenjski namen spoštovati ta dar in svoje talente kar najbolj izkoristiti.

Med te božanske darove spadajo najrazličnejši talenti, kot so slikanje, pisanje, ustvarjanje glasbe ali poučevanje. To je naš osebni pečat, ki ga prinesemo na ta svet, da z njim obogatimo svoje in druga življenja.

Pogosto preživljamo dneve in leta, ne da bi prepoznali

darove, ki se skrivajo tik pod površjem naše duše. Počutimo se izgubljene v širnem svetu, občutek pripadnosti in lastne vrednosti pa iščemo povsod drugod – razen v svojem srcu.

Ko sprejmemo svoj dar, se v našem življenju sproži niz sinhronih dogodkov. Če smo se nekoč počutili izgubljene, zdaj opazimo radost in duhovne blagoslove, ki so bili prej skriti našim očem. Naša življenjska moč se začne širiti v Univerzum kot mreža ljubezni in pred nami odpira popolnoma novo zavest. Sčasoma se vsa ta ljubezen desetkratno povrne in krog se sklene.

Ni pomembno, kakšen dar imamo; pomembno je, da ga prepoznamo in kar se da razvijemo. Ko negujemo svoj dar, slavimo svoj resnični jaz. Če pa se zanj ne zmenimo, zavračamo eno najbolj izpolnjujočih in osrečujočih priložnosti, ki nam je bila dana v tem življenju.

Prepoznati svoj dar je preprosto. Kaj imate radi? Kaj vas osrečuje? Kaj v vas vzbudi radost? Vaš dar je vse tisto, kar delate z najmanjšim naporom, vendar pri tem dosežete največje rezultate.

Ste po naravi odličen kuhar, nadarjena pevka, izjemen igralec tenisa? Ali uživate pri delu na področju tehnologije, likovnega izražanja ali znanosti?

Ko prepoznate svoj dar, se mu posvetite z vso strastjo. Ne dovolite nikomur, da vas ovira pri razvijanju vaših talentov. Vaša pot ne bo vedno lahka. Na njej se bodo pojavljale številne ovire in preizkušnje. Znašli se boste tudi v slepih ulicah, vendar zaupajte vase in vztrajajte, kajti le tako se bodo pojavile nove možnosti in priložnosti.

Prav gotovo vam tudi ne bo manjkalo dvomljivcev. Takrat ne pozabite: ljudje, ki širijo negativnost, običajno sami niso

povezani s svojimi darovi in so zašli s svoje duhovne poti. Ostanite zvesti sebi in se osredotočite na cilj.

Trdno verjamem v moč vizij in manifestiranja prihodnosti. Če si nekaj lahko predstavljate v mislih, se to lahko uresniči.

V tej knjigi bom opisala tudi napake, ki sem jih naredila, in težave, s katerimi sem se ubadala. Na te izzive pa ne gledam kot na ovire, temveč kot na priložnosti za rast, saj sem zaradi njih nadaljevala pot močnejša kot kadarkoli prej.

Upam, da boste po branju te knjige jasno prepoznali svoj božanski dar. Nikoli ni prepozno, da ga začnete negovati in razvijati. Odločila sem se, da bom sledila svojemu duhovnemu klicu, in isto lahko storite tudi vi.

Karen A. Anderson

PRVI DEL

PRVO POGLAVJE

Nikjer drugje ne bi bile raje

Žalovanje je ljubezen, ki nima kam iti.

NEZNANI AVTOR

Bilo je že pozno, ko se je Bandit udobno zleknil na svojem najljubšem prostorčku ob robu postelje. Z zaspanimi očmi je veliki maček opazoval svojo človeško mamo, kako je potegnila pregrinjalo s postelje in poravnala vzglavnike. Topel večerni zrak je prinašal vonj po sivki in sveže pokošeni travi, ki je nežno prežemal spalnico. To je bil njegov najljubši del dneva – trenutek, ko je tišina ovila svet in se je luna počasi dvigala na vzhodnem obzorju. Poletja na kmetiji so imela prav poseben čar, saj je vse kipelo od življenja.

Ob Banditu je ležala njegova najboljša prijateljica, Choo Choo – črna mačka, okrašena z zaplatami oranžne in bele dlake, ki so spominjale na želvji oklep. Njene oči so bile mandljaste, telo pa drobno in čokato.

Ko je Bandit počasi tonil v spanec, je zaslišal tih jok svoje človeške mame. Obrnil je glavo in videl, kako ji po licih polzijo solze. V rokah je držala fotografijo obeh mačk. Bandit

je odšel komaj pred tremi meseci, Choo Choo pa že nekaj mesecev prej.

»Tako zelo vaju pogrešam,« je nežno zašepetala in dodala: »Želim si, da bi bila tukaj z mano.« Bolečina ob izgubi obeh mačk je bila skoraj neznosna.

Vsak večer je vzela v roke njuno uokvirjeno fotografijo in jima povedala, kaj je delala čez dan, ne da bi vedela, da sta ves čas opazovala vsak njen korak – saj nikoli nista bila prav daleč. Njena tiha žalost se je kmalu zatem prelila v glasen jok, kajti hrepenela je po še enem samem trenutku z njima.

»Oh ne, mama spet joče,« je Bandit rekel Choo Choo.

Choo Choo je počasi odprla zlate oči in pogledala proti njuni človeški mami.

»Bandit, ona ne ve, da sva tukaj,« je odgovorila. »Misli, da sva nekje daleč ali da naju sploh več ni. Poskusiva ji pokazati, da sva ob njej.«

Mački sta vstali in se po postelji sprehodili do nje, da bi jo potolažili.

»Mama, tukaj sva,« je rekla Choo Choo, ko se je ovila okoli njene roke, kot bi jo objela. »Vedno sva s tabo.«

»Nikjer drugje ne bi bila raje,« je dodal Bandit, ko je svojo veliko glavo nežno prislonil ob njen obraz, moker od solz.

V naslednjih tednih sta se mački na vse pretege trudili, da bi vzpostavili stik z njo. Drgnili sta se obnjo, jo z brčicami žgečkali po obrazu, z mize potiskali pisala in se ji prikazovali kot duhova, da bi ju lahko ujela s koticom oči.

Sčasoma se ji je začelo dozdevati, da jo njeni ljubljeni mački morda želita doseči iz onstranstva. Nekega večera je sedla za računalnik in začela brskati po spletu. V iskalnik je vtipkala: *kako komunicirati s pokojnimi domačimi ljubljenci*.

Našla je več sto zadetkov, med katerimi so bili najrazličnejši komunikatorji z živalmi.

Pregledovala je njihove spletne strani, dokler ni naletela na stran, ki jo je še posebej pritegnila.

Ko je zagledala fotografijo Karen Anderson, je v trenutku začutila, da je ona tista prava oseba, s katero mora navezati stik.

Končno je napočil dan, ko naj bi imela z njo seanso. Vsakih pet minut je pogledovala na uro, medtem ko je nestrpno hodila gor in dol po sobi.

Ko je napočil čas, jo je poklicala. Z druge strani je zazvenel Karenin topli glas in takoj se je nekoliko sprostila.

»Hvala, da ste me poklicali. Najprej si vzemite trenutek, da globoko vdihnete, izdihnete, se udobno namestite in poskusite uživati v seansi,« jo je spodbudila Karen.

»Malo sem živčna,« je priznala njuna človeška mama. »Česa takega še nisem počela.«

»Brez skrbi. Popolnoma razumljivo je, da ste živčni,« jo je pomirila Karen. »Večina ljudi čuti enako, ko se prvič pogovarjajo z menoj.«

Mački sta prisluhnila, ko je Karen začela seanso z molitvijo in blagoslovom.

»S kom bi želeli začeti?« je vprašala Karen.

»Ne vem, nisem prepričana ... Oba imam zelo rada, ampak začniva s Choo Choo,« je odgovorila.

»Vau! Choo Choo je zelo bistroumna,« je z nasmeškom rekla Karen. »Pravkar mi je pokazala svoje brčice in kako se z njimi dotika mojega obraza – žgečkajo me. Pravi, da vas tako zbuja. Ali razumete to sporočilo?« je potipala Karen.

»Mojbog! Ali ga razumem? Seveda. Choo Choo me je

vsako jutro zbujala s svojimi brčicami. Tako zelo jo pogrešam. Ali ve, kako zelo jo imam rada?» je vprašala, komaj zadržujoč solze.

»Ja, ve. Pravi mi, da se ves čas pogovarjate z njo in da vas še vedno zbujata s svojimi brčicami,« je potrdila Karen.

»Mislila sem, da se mi meša, ampak res še vedno čutim, kako njene brčice nežno drsijo po mojem obrazu. Ali je to res ona?» je tiho vprašala njuna človeška mama, ki je komaj kaj še govorila.

»Ja, ona je. Pravi, da vam pomaga, da se pravočasno zbudite,« je nežno odgovorila Karen.

»Neverjetno. Ne morem verjeti, da je kaj takega sploh mogoče,« je zašepetala.

»Razumem; tudi meni se zdi precej neverjetno,« se je strinjala Karen. »Počlašena sem, da vas lahko spremljam na delu vaše poti. Zdaj mi Choo Choo kaže krožnik s sušijem. Ali vam to kaj pove?» je vprašala Karen.

»Seveda! Ko sem jo posvojila iz zavetišča, ji je bilo ime Sushi. Ime ji ni pristajalo, zato sem jo preimenovala v Choo Choo. Karen, tega ne ve nihče. Kako to, da vi to veste?»

»Choo Choo mi je povedala,« je odgovorila Karen. »Pravi, da ji je ime Choo Choo veliko bolj všeč. Pravi tudi, da je vedno z vami in se zelo trudi, da bi vzbudila vašo pozornost. Želi, da veste, da vas lahko sliši, ko ji pripovedujete o svojem dnevu.«

Karen ji je med seanso predala še številna druga sporočila, ob katerih se kar ni in ni mogla načuditi.

Nato je bil na vrsti Bandit.

»Bandit je pravi kavalir. Pravi, da ste mu rešili življenje in bi brez vas umrl že kot mladiček,« je začela Karen.